

i dette Things Haand at hindre, at Bemyndigelsen kommer til at virke længere end den Maaned, som Forslaget gaar ud paa. Det Andet er, at det ærede Medlem gaar ud fra den urigtige Forudtæning, at en Lov som denne vil sætte Regjeringen i Stand til at afholde alle de Udgifter, som ere opførte paa det oprindelige Finantslovsforslag med de Ændringer, der senere maatte være vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger. Dette er ikke Tilfældet, thi det er langt fra alle de paa Finantslovsforslaget opførte Udgifter, der kunne bringes, jeg vil end ogsaa sige pines ind under Begrebet at være enten „løbende“ eller „nødvendige“. Det, der er den væsentlige Forandring fra det hidtil Gjældende eller en af de væsentlige Forandringer, er, at Bemyndigelsen foreslaas givet ogsaa til at afholde nødvendige Udgifter. Men hvorledes har Forholdet været tidligere? Hvorledes var Forholdet under den midlertidige Finantslovs Hervedomme for 1881—82? Blev der da i Virkeligheden kun afholdt „løbende“ Udgifter? Ærede Medlemmer, ikke at tale om Statsrevisorerne, maa jo vide, i hvilket Maal der foruden løbende Udgifter er afholdt nødvendige Udgifter, om hvilke Landstinget for sit Bedkommende udtaler, at det er en Selvfølge, at Regjeringen maatte afholde saadanne, at Regjeringen vilde have tilfidesat sin Pligt, naar den ikke havde afholdt saadanne nødvendige Udgifter. Dette Thing har for sit Bedkommende ikke udtalt det Samme direkte, men det har jo indirekte godkendt denne Betragtning, ved ikke at gjøre noget Ansvar gjældende mod Regjeringen derfor, hvilket jo havde staaet Thinget fuldstændig frit for. Men at en Regjering er berettiget til at forlange Klarhed i Bevillingsudtrykkene, derom forekommer det mig, at der ikke kan være nogen Tvivl. Jeg tror, det vilde være meget let at paavise, at mangfoldige Udgifter, som ikke vaa nogen Maade kunne kaldes løbende, dog ere i den Grad nødvendige, at Ingen vil betænke sig paa at indrømme, at Regjeringen ikke alene kunde, men burde afholde dem, f. Ex. Kontinuationsudgifter. Naar der paa det foregaaende Mars Finantslov har været bevilget Beløb til Paabegyndelsen af en ny Bygning, og der paa det næste Mars Finantslovsforslag er opført Beløb til Fortsættelsen af denne Bygning, saa blive disse Udgifter i Virkeligheden ikke løbende. (Monrad: Jo!) ... Paa ingen Maade. Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds, som udtalte dette Jo, er i alt Fald ganske i Modsetning til det ærede Medlem for Ribe- og Næstveds Amts 4de Valgkreds (Hørup), som

beleggede de løbende Udgifter nærmest ved, hvad man kan kalde et Normalbudget. Under den tvungne Fortolkning, at: „Efter de hidtil gjældende Regler“ tager et bestemt Sigte paa den forudgaaende Finantslov, ja, saa kan det maasse bringes ind derunder, men ogsaa kun saa. Jeg tror ikke, at nogen Regjering vilde være i Stand til at undlade at afholde — foruden de løbende — ogsaa nødvendige Udgifter, men selvfølgelig maa Nødvendigheden være saa stærk, at Regjeringen drifter sig til at udrede Udgifterne paa sit Ansvar. Nei, Regjeringens Interesse for at faae en virkelig Finantslov er saa stor, at jeg ikke kan se, hvorledes den paa nogen Maade skulde svæfkes derved, at der gives den en Bemyndigelse, som den af Regjeringen her foreslaaede til at afholde Udgifter i den første Maaned af det næste Finantsaar. Hvorledes det skal kunne gjøres gjældende, at Folkethingets Indflydelse ved en saadan midlertidig Finantslov skulde blive formindsket, eller jeg tror endogsaa, at der brugtes det stærkere Udtryk, tilintetgjort, det forstaar jeg ikke. Folkethinget vil efter en saadan Bemyndigelses Givelse have den samme Ret som forinden til i Forening med Landstinget at tage en Rigsdagsbeslutning om de finantsielle Forhold. Et enkelt Things Beslutning for sig er jo ikke det, som Grundloven her venter og forlanger, men en Rigsdagsbeslutning, og naar en saadan Rigsdagsbeslutning om Finantsloven foreligger, da kan det ærede Medlem være forvisset om, at næppe nogen Regjering, i ethvert Fald ikke denne, vil undlade at tage Hensyn dertil. Jeg har ikke, saaledes som det ærede Medlem, forsaavidt jeg forstod ham, udtalte, givet Folkethinget det Raad, at det skulde rette sig efter min eller efter Regjeringens Forlangender paa Finantsloven for at undgaa at komme til en midlertidig Lov som denne. Det har jeg ikke gjort. Nei, mit Raad gif ud paa, at Folkethinget skulde søge at komme til en Overenskomst med Landstinget om Finantsloven, og det Raad, formener jeg, var godt og vel værdt at tage til Følge. Jeg har ganske vist ikke meget Haab om, at det vil blive taget til Følge af det ærede Medlem og af dem, der med ham mener, at Folkethinget ikke har Nogen, der staar ved Siden af det i Magt, med andre Ord, at Folkethinget staar over det andet Thing ogsaa paa Bevillingsomraadet. Der har jeg ganske vist ikke meget Haab om, at dette Raad vil blive fulgt, men da denne Paastand ikke har nogenjombhelst Hjemmel i Grundloven, saa haaber jeg, at Flertallet i denne Samling ikke vedvarende skal slutte sig til en saadan